

Keszthely, 1937. november 24.

VII

Mélyen tisztelt Professor Ur,

szándékosan maradtam le az első üdvözlők sorából, hiszen az első időkben annyi hazai és külföldi nagyság és világhíresség sietett Professor Urat jókívánságaival elhalmozni, hogy azok mellett csekélységet igazán észre sem vette volna. Természetes, hiszen a sok száz és ezer gratuláns között ilyen jelentéktelen ember igazán csak egy lehetett volna a sok elfelejtett között. Már pedig vagyok annyira hiu és nagyravágyó, hogy az az öröm, illetve ennek a kifejezése valamiképpen egy kis észrevételre számítson Professor Urnál. Ezt pedig talán még leginkább a jelen taktikámmal érhetem el, ha alaposan lemaradva adok kifejezést annak az igazán nagyon nagy örömnök amit Professor Ur nagy nemzetközi elismertetése felett érzek.

Most szándékosan használtam az elismerést, s nem a kitüntetés szót, mert ez Professor Ur számára csak elismerés lehet, annak a nemzetközi elismerése, amit műfiatalok, Professor Ur tisztelői és közvetlen, vagy közvetett tanítványai már régen tudunk. Hogy mi az amit tudunk, annak a részletezése már igazán hatásköri túllépés lenne a résztemről, hiszen szerénység volna, ha most Professor Ur nagy sikerei és eredményeiről kezdenék beszélni. De hiszen ezt ugyis megtették az arra hivatottak. A magam részéről csak annyit szeretnék ehhez hozzáfűzni, hogy számunkra valamelyest mégis csak csalódás volt ez a Nobel díj, mert mi ezt már évekkel ezelőtt vártuk.

S abban az örömben amit érzek, be kell vallanom, van egy jó adag önzés is. Sokat beszélgettünk baráti körben arról, hogy nálunk a kutató munka iránt nincsen érzék, s azt nem becsülik, ahhoz nem adnak lehetőséget. Most, hogy a nemzetközi elismerés az illetékesek figyelmét Professor Ur személyén keresztül felhívta a kutató munka fontosságára, talán mi, a kutatás szerény közkatónái is nagyobb lehetőséget kapunk a munkára, s a mi szerény kísérleteinket sem fogják haszontalan idő és pénzpocsékolásnak tekinteni.

A méltóságos asszony és a kis Nelly kezeit csókolva,
maradok Professor Urnak

tisztelő és hálás híve

J. István Sándor